

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. A. B., MBA**, zast. Mgr. Igorem Penkou, advokátem, se sídlem náměstí Svobody 702/9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tomáše Bati 22, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 5. 2025, č. j. 72 A 45/2023-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2023, č. j. KUZL 90092/2023 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a současně potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 7. 9. 2023, č. j. MeUVM 147680/2023, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro rozhodnou dobu (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 6. 6. 2023 kolem 13:35 hodin na pozemní komunikaci v obci Lešná poblíž budovy společnosti MONROS č. p. 27, řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda, registrační značky X (dále jen „vozidlo“) a při řízení držel v pravé ruce telefonní přístroj. Za spáchaný přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.

[2] V **žalobě** stěžovatel předně namítal, že správní orgány neodstranily rozpory mezi jednotlivými důkazy, konkrétně mezi obsahem videozáznamu a svědeckými výpověďmi. Stěžovatel tvrdil, že při jízdě nedržel mobilní telefon, ale černé pouzdro na brýle. Městský úřad vycházel z výpovědí zasahujících policistů, které údajně podpořil kamerový záznam. Napadené rozhodnutí dle stěžovatele trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Obranu stěžovatele žalovaný považoval za nevěrohodnou, opožděnou a účelově vykonstruovanou; ze svědeckých výpovědí policistů přitom vyplývá, že při zahájení silniční kontroly stěžovatel

u sebe mobilní telefon neměl. Tyto výpovědi navíc dle stěžovatele vykazují nesrovnalosti. V rámci přestupkového řízení stěžovatel doložil videozáznam, na němž demonstruje, jak s mobilním telefonem a pouzdrům na sluneční brýle manipuloval v odstaveném vozidle, kde seděl na pozici řidiče; správní orgány se tímto důkazním prostředkem nezabývaly. Zasahující policisté nemohli předmět v ruce stěžovatele upozorovat, a to vzhledem k rychlosti a pohybu vozidla, času, místu a pozorovacímu úhlu policistů.

[3] **Krajský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelné; konstatoval, že správní orgány se zabývaly verzí stěžovatelova příběhu s pouzdrům na brýle i videozáznamem, který předložil, přičemž stěžovateli bylo dostatečně vysvětleno, proč jeho příběhu neuvěřily. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil námitce týkající se opomenutého důkazu. Krajský soud zdůraznil, že posuzovaný skutek, tj. držení telefonu za jízdy, je viditelný pouhým okem, přičemž u těchto druhů přestupků je dle judikatury nutno klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, a tedy i na věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. Ověřil, že skutková zjištění správních orgánů odpovídají obsahu spisu. V této souvislosti krajský soud uvedl, že podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 26. 7. 2022 policisté zcela zřetelně viděli stěžovatele držet mobilní telefon v pravé ruce před volantem, v úrovni kapličky a palubní desky, přičemž stěžovatel se do telefonu měl dívat. Tuto verzi skutkových událostí potvrdili (zopakovali) zasahující policisté prap. P. J. a nstrm. R. H. ve svých svědeckých výpovědích, které krajský soud považoval za důvěryhodné, přesvědčivé a konzistentní. Rovněž fotografie pořízené z videozáznamu z palubní kamery služebního vozidla zasahujících policistů podporuje verzi policistů. Z videozáznamu jasně plyne, že policisté měli dobré výhledové podmínky i dostatek času stěžovatele spatřit. Soud poznamenal, že nestrannost policistů nebyla zpochybněna. Rozpory mezi jednotlivými výpověďmi policistů krajský soud neshledal.

[4] Dále krajský soud poznamenal, že ačkoliv stěžovatel nemusel prokazovat vlastní nevinu, měl právo uvádět okolnosti a důkazy, které by oslabily nebo vyvracely jeho obvinění. Při silniční kontrole však na svoji obranu neuvedl nic. Verzi příběhu s pouzdrům na brýle zmínil poprvé až v písemnosti ze dne 6. 8. 2023. Jím předložený videozáznam dle krajského soudu neměl vypovídací hodnotu ve vztahu k posuzované věci. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Krajský soud rovněž poukázal na historii páchaní přestupků stěžovatelem, když od roku 2005 až do roku 2023 je v jeho evidenční kartě zaznamenáno celkem 24 záznamů. Motivace k obraně a popírání spáchání přestupku stěžovatelem tak mohla pramenit z obavy, aby nepřišel o řidičský průkaz. Skutkové verzi předestřené stěžovatelem (tedy, že v ruce držel pouzdro na brýle, nikoliv mobilní telefon) krajský soud neuvěřil. Skutečnost, že policisté neuvedli, kde přesně viděli mobilní telefon stěžovatele v době po zastavení vozidla, je pro posouzení věci bezvýznamná. Krajský soud shrnul, že v posuzovaném případě bylo spáchání přestupku stěžovatelem bezpečně prokázáno výpověďmi svědků – zasahujících policistů, úředním záznamem Policie ČR a také videozáznamem policie ČR. Skutkový stav věci i otázka viny stěžovatele byla postavena najisto; proto nebyl dle soudu prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Primárně tvrdí, že krajský soud se k jeho žalobní námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vyjádřil toliko

pokračování

povrchně a nedostatečně. Správní orgány se s jím předloženým videozáznamem vůbec nevypořádaly a považovaly jej *a priori* za nevěrohodný, přičemž naopak uvěřily verzi předestřené policisty. V daném případě však nebyly splněny podmínky pro stanovení vysoké míry věrohodnosti zasahujících policistů, neboť tyto osoby detailně neidentifikovaly mobilní telefon, který měl stěžovatel údajně v ruce při jízdě držet. Z videozáznamu z palubní kamery služebního vozidla zasahujících policistů dle stěžovatele nevyplývá, že by se přestupku dopustil. Stěžovatel trvá na tom, že mezi jednotlivými důkazy existuje rozpor.

[6] Podle stěžovatele v řízení nebyla prokázána jeho vina nad míru vylučující jakékoliv pochybnosti, jak vyžaduje judikatura. Krajský soud vycházel z výpovědí policistů, ale přehlédl, že tyto se vzájemně liší. Závěr soudu, že na základě fotografií pořízených z videozáznamu a samotného videozáznamu Policie ČR zjistil, že stěžovatel držel v ruce mobilní telefon, je dle stěžovatele nepochopitelný. Správní orgány žádný takový skutkový závěr na základě fotografií a zmíněného videozáznamu neučinily. Stěžovatel tvrdí, že ruku měl položenou pod horní úroveň volantu a policisté ze svého zorného pole nemohli vidět, s jakým předmětem manipuluje. Stěžovatel se ohrazuje proti závěru krajského soudu o nevěrohodnosti jeho obrany.

[7] Dále stěžovatel vznáší námitky v souvislosti s průběhem ústního jednání před krajským soudem. Toto jednání považuje za příliš krátké a domnívá se, že krajský soud měl ve „věci již jasno dopředu.“ Jakkoliv krajský soud ve svém rozsudku konstatoval, že ověřil fotografie a videozáznam, neučinil tak v rámci jednání. Stěžovatel shrnuje, že jak správní orgány, tak krajský soud zanevřely na svoji povinnost řádně a logicky odůvodnit svá rozhodnutí, přičemž v řízení byla hrubým způsobem porušena jeho procesní práva.

[8] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán

tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod svědčící přijatelnosti kasační stížnosti.

[12] Předně je nutno uvést, že krajský soud se žalobními body zabýval dostatečně a své rozhodnutí nezatížil vadou nepřezkoumatelnosti, jak namítá stěžovatel. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nelze bez dalšího dovozovat jen proto, že se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

[13] Napadené soudní rozhodnutí splňuje požadavky, které na odůvodnění správních rozhodnutí klade judikatura Nejvyššího správního soudu. Konkrétními žalobními námitkami ohledně nesprávného posouzení věci a namítanými vadami při zjišťování skutkového stavu se krajský soud dostatečně zabýval; se závěry krajského soudu ostatně stěžovatel v nyní podané kasační stížnosti hojně polemizuje.

[14] Stěžejními (dominantními) důkazními prostředky, na jejichž základě učinily správní orgány závěry o zjištěném skutkovém stavu a o vině stěžovatele, byly výpovědi zasahujících policistů, jakožto svědků, prap. P. J. a nstržm. R. H.; správní orgány dále vycházely z pořízeného videozáznamu z palubní kamery služebního vozidla policistů a z fotografií pořízených z tohoto videozáznamu. Nejvyšší správní soud se v minulosti již opakovaně zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy klíčovým (či dokonce jediným) důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, a obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje (viz především rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Aby mohly výpovědi policistů obstát jako jediný či zásadní důkaz o spáchání přestupku, musí být vždy vyslechnuty jako svědci a jejich svědectví musí být dostatečné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Nejvyšší správní soud též zastává názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, např. právě i v situaci, kdy řidič při řízení vozidla drží v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení, což patří mezi obtížně zachytitelné přestupky, je takto řádně provedený výslech dostatečným důkazem o spáchání takového přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34, či usnesení ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 286/2022-24).

pokračování

[15] Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci ani na jejím výsledku jakýkoli osobní zájem, plní jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). O případy, kdy je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o policistově zaujatosti vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu osob za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policisty, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).

[16] V nyní souzené věci policisté prap. P. J. a nstržm. R. H. vykonávali pouze svou služební povinnost, přičemž nebyl prokázán žádný důvod, proč by je nebylo možné považovat za nestranné svědky posuzovaného jednání stěžovatele. Z ničeho nelze rovněž dovodit, že by policisté měli vůči stěžovateli postupovat zaujatě, šikanózně či přehnaně horlivě. Ostatně, jak správně podotkl krajský soud, stěžovatel po dobu řízení o nestrannosti či motivaci policistů (svědků) nic konkrétního a relevantního nenamítal. Nevěrohodnost výpovědi policistů (svědků) nemohla být ani založena tím, že tito nespecifikovali mobil, který spatřili v ruce stěžovatele. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, v návaznosti na rozsudek ze 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86 (na který odkazuje stěžovatel v kasační stížnosti), uvedl, že policisté nemusí vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu. Tím spíše v současné době, kdy má naprostá většina používaných „smartphonů“ jednotný design. Důvěryhodnost výpovědi policistů tudíž nebyla ohrožena tím, že nespecifikovali design, typ či barvu mobilního zařízení stěžovatele.

[17] Tvrzenými rozpory ve výpovědích svědků se dostatečně zabýval jak žalovaný, tak krajský soud. Podstatné přitom je, že oba svědci se zcela jasně shodli na tom, že spatřili stěžovatele, jakožto řidiče motorového vozidla, jak při jízdě drží v pravé ruce mobilní zařízení, nikoliv pouzdro na brýle. V inkriminovaný den se přitom zaměřovali právě na tento druh přestupkového jednání. Pro posouzení přestupkového jednání stěžovatele přitom není relevantní, že jeden z policistů nebyl schopen zakreslit do mapy místo, kde stálo jejich vozidlo, ani to, že časový i vzdálenostní odhad policistů týkající se pozorování stěžovatelova vozidla, se lišil. Jde totiž o drobné nuance, nikoliv závažného charakteru, které nemohou zpochybnit věrohodnost policistů jako svědků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, *mutatis mutandis*). Nadto je nutné podotknout, že místo spáchání přestupku a výhledové možnosti policistů jsou seznatelné jednak z videozáznamu z palubní kamery služebního vozidla, jednak z fotografií pořízených z tohoto videozáznamu.

[18] Věrohodnost stěžovatelovy verze událostí bylo třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6

As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011-47). Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím k uvedenému, stěžovatelovo tvrzení, že nadržel mobilní telefon, ale pouzdro na brýle, považuje za nevěrohodné. Předně by v takovém případě bylo přirozenou reakcí stěžovatele, aby se tímto způsobem hájil již při silniční kontrole (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23). Stěžovatel svoji verzi příběhu s pouzdrem na brýle však uplatnil až poté, co si dne 18. 7. 2023 převzal kopii videozáznamu z palubní kamery a měl možnost se s ní seznámit. Krajský soud pak správně poukázal na bohatou přestupkovou minulost stěžovatele, která rovněž snižuje hodnověrnost jeho tvrzení. Nutno podotknout, že ačkoliv krajský soud velmi okrajově zmínil jako možný motiv stěžovatele pro popírání spáchání přestupku jeho snahu vyhnout se případnému pozbytí řidičského průkazu, z odůvodnění rozsudku krajského soudu (ani z rozhodnutí správních orgánů) neplyne, že by stěžovatelova obhajoba byla označena za nevěrohodnou pouze pro jeho postavení coby osoby obviněné z přestupku.

[19] Správní orgány (i krajský soud) naopak posoudily všechny důkazní prostředky jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech a dospěly k jednoznačnému závěru o skutkovém stavu, potažmo o vině stěžovatele; tyto závěry se stěžovateli nepodařilo zpochybnit. Pro závěr, že stěžovatel skutečně spáchal posuzovaný přestupek postačí, pokud je skutkový stav prokázán bez pochybností důvodných, což vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 24/2015-71, případně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2025, č. j. 3 As 214/2024-27). Tomuto standardu správní orgány dostály. Za daných okolností lze přisvědčit názoru krajského soudu, že videozáznam předložený stěžovatelem – pořízený na jiném místě, v odlišném čase a za rozdílných podmínek – nemohl účinně zpochybnit skutková zjištění správních orgánů. Krajský soud správně uzavřel, že v daném případě nebyl prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, neboť žádné pochybnosti v rovině skutkové neexistovaly.

[20] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže být založena ani polemikou stěžovatele stran jednání před krajským soudem. Stěžovatel nespécifikoval, jakým způsobem byl postupem krajského soudu zkrácen na svém veřejném subjektivním právu (§ 2 s. ř. s.). V průběhu jednání k dotazu soudkyně ani nenavrhoval dokazování doplnit. Z ustálené judikatury pak plyne, že ze samotné podstaty soudního řízení správního, jakožto řízení přezkumného, je dokazování spíše výjimkou, neboť většinou si správní soud vystačí s obsahem správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2022, č. j. 2 Afs 23/2022-41, bod 27. a tam citovaná judikatura); postup krajského soudu byl v souladu s touto judikaturou.

[21] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud posoudil otázku viny za spáchání přestupku s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti stěžovatelova případu v souladu s předchozí judikaturou a nijak nevybočil z jí nastavených mezí. Kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikатурní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

[22] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu